

A kerületi intézmények között is nagyon jó az együttműködés, az pedig különösen szerencsés, hogy a Krúdy-nyegyedben van az iskolánk. Ez most Óbuda egyik leginkább pezsgő kulturális központja.

NÉPZENE ÉS SZOLFÉZS

SZERÉNYI BÉLA: Sokszor és szívesen szerepelünk rendezvényeken, hiszen a mi kisebb növendékünk is hamar színpadképessé fejlődnek. Óriási a repertoárjuk, ami egy klasszikus zenei iskolában nehezebben megvalósítható.

GELENCSÉR ÁGNES: Én magam is klasszikus hegedűsnek indultam, de el kell ismernem, itt a gyerekek fél év alatt eljutnak olyan szintre, ami már a közönség számára is élvezhető.

SZERÉNYI BÉLA: Minél kisebb egy gyerek, annál inkább jellemző rá, hogy mindent másolással tanul. Tehát lát és hall, majd megpróbálja utánozni. Amikor népzenei gyűjtöttem, megkérdeztem egy öreg tekerőst, hogy ő hogyan tanult meg játszani. Válasza a következő volt: „egyelőre csak úgy látásból”. Ez azt jelentette, hogy már totyogós korában leállt a muzsikos elé a lagziban, figyelte, leste, és mire annyira megnőtt, hogy a hangszert kézbe tudta venni, gyakorlatilag egy csomó információt a saját emlékezetéből tudott előszedni. Az alapokat már rögzítette. Nálunk is valami ilyesmit kapnak a gyerekek, hiszen az idősebb gyerekekkel és a tanárral együtt csinálnak mindent. Nem kell különösebben megmagyarázni, hogyan formálunk meg mondjuk egy trillát, hiszen már öt évvel ezelőtt is látta az ujjamat, csak akkor még nem tudta megcsinálni.

GELENCSÉR ÁGNES: Én mint klasszikus zenész is elismerem, ez sokkal hatékonyabb tanulási módszer, ám épp emiatt nehéz szolfézsra tanítani a gyerekeket, mert nem nagyon használják a kottát, legfeljebb emlékeztetőnek.

SZERÉNYI BÉLA: Szerencsére a hazai szolfézsoktatás európai szinten is nagyon magas színvonalú, az itt lévő tanárok

pedig az elmúlt tíz-húsz-harminc évben kidolgozták, elkészítették, leírták a népi hangszerek oktatásának metodikáit. A legritkább népi hangszereknek is megvan ma már a kottaanyaga, módszertana. Ezekre a módszerekre támaszkodva tudunk a klasszikus szolfézsban is eredményeket elérni. A szolfézsoktatást a legkisebb gyerekeknek a népi játékokkal összekapcsolva alakítottuk ki. Nagyon szorosan együttműködik az ének és a szolfézs tanszakunk. Évek alatt kiválasztódnak azok a tehetséges gyerekek, akik zenei pályára készülnek. Őket külön csoportokba vonjuk, és a felvételi előtt megoldjuk, hogy egyéni vagy nagyon kics csoportos képzést is kapjanak.

„A tanár mindig együtt muzsikál a növendékkel, a növendékeket is a lehető legkorábban egymás mellé tesszük, tehát folyamatos a közösségi zenélés.”

együttműködik az ének és a szolfézs tanszakunk. Évek alatt kiválasztódnak azok a tehetséges gyerekek, akik zenei pályára készülnek. Őket külön csoportokba vonjuk, és a felvételi előtt megoldjuk, hogy egyéni vagy nagyon kics csoportos képzést is kapjanak.

LEGENDÁS ZENÉSZEK A TANÁRI KARBAN

SZERÉNYI BÉLA: Az itt dolgozó tanárok jelentős részét látja, hallja a közönség a nagy koncerteken. Mi természetesen pedagógiai szempontból is figyeljük a csapatot. Fontos, hogy a leendő tanáraink ne csak kiváló muzsikusként legyenek, ne csak színpadokon állják meg a helyüket a világ bármely pontján, hanem az iskolában tanárként is. Ebben hallatlan nagy segítségünkre szolgálnak a régi tanárok. Mint például Jánosi András, akinek az együttese együtt indult a Muzsikással, tehát az egyik legrégebbi táncmuzsika alapítója. Ilyen kincsünk Budai Ilonka is, aki évtizedek óta meghatározója a népdal-éneklésnek, vagy Juhász Zoltán, aki a furulya-duda hazai nagymestere. Ők olyan szaktekintélyek, akik utat mutatnak a most idekerülő fiatal tanárkollégáknak is. A mi iskolánkban dolgozó nagy múltú tanárok mindannyian műfajteremtők. Kobzos Kiss Tamás nélkül például a hazai régizene, az énekmondás nem létezne mint műfaj. Abban is nagy szerepe van, hogy a Zeneakadémián hat évvel ezelőtt elindult a Népzene Tanszék, illetve az Óbudai Népzenei Iskola fél tanári kara az akadémián is tanít. Olyan magasra tette a mércét, hogy bizony igyekeznünk kell, ha követni szeretnénk.

VIG GYÖRGY

FUTOK A SZÍVEM UTÁN

Beszélgetés Szekeres Adriennel

Szekeres Adrien popénekesnő számára Óbudán élni érzelmi kérdés. Ragaszkodás, kötődés, szeretet. Bár nem itt született, „csak” a választott otthona, és – mára már – a hazatérés helye. Nem is tervezi, hogy továbbálljon innen. Ráadásul az elmúlt időszakban több nagy koncertet is adott az Óbudai Danubia Zenekarral.

Miért éppen Óbuda?

Egri születésű vagyok, és amióta, alig húszévesen Budapestre költöztem, sok helyen laktam, többek között Óbudán is. Ez jó pár évvel ezelőtt volt, még a kislányaim megszületése előtt. Jól éreztem magam itt, borzasztóan sajnáltam, amikor elköltöztem, és mindig nosztalgiával gondoltam a III. kerületre. Aztán néhány évvel később, amikor kiderült, hogy bővül a családjunk, mert ismét kisbabát várok, és az akkori otthonunk szűkössé vált, egyértelmű volt, hogy itt keresünk új lakóhelyet. A Római-parton telepedtünk le, és nagyon boldogok vagyunk itt.

Meg tudná fogalmazni, mi az, ami itt más, mint a korábbi lakhelyükön?

Több dolog is. Egyrészt a közeli Duna nagy élmény a mai napig. A parton szoktam futni, és mindig hálával tölt el, hogy itt lehetek, a vízen játszó, fák között átszűrődő fény megragad és örömmel tölt el napról napra. Az itt élőkkel is jó együtt lenni, barátokra, jó ismerősökre találtunk, olyan emberekre, akikkel közös nyelvet

beszélünk. Gáborral, a férjemmel (Kiss Gábor zeneszerző) művész házaspár vagyunk, de az itteni közegekből nem lógunk ki. Ha bemegyek a Czinei Cukrászdába, nem érzem magam csodabogárnak, sőt az otthonossága az, amitől szeretem. Az itteni kapcsolatainknak köszönhetően – amelyeket az alatt az öt év alatt is ápolunk, amíg nem laktunk itt – választottunk például ovit és iskolát a gyerekeknek.

Jázmin 12 éves, Emília 10, már mindketten iskolások. Melyik iskolába járnak? Az ovival kapcsolatban jó tanácsot kaptak?

Nagyon is, és milyen jól tettük, hogy megfogadtuk! A mai napig szeretettel emlegetjük a Gyermekevilág Óvoda Kanóc utcai intézményét. Murgács Kinga óvodavezető és munkatársai egyszerűen csodát „művelnek” ott a gyerekekkel, pedig ha jól tudom, Kinga három intézménynek is a vezetője. Amikor otthagytuk a gyerekünket egy ide-

gen helyen, azt szeretnénk, hogy szeretgessék, simogatva terelgessék őket. Mi ezt kaptuk ettől az ovitól, még többet, jobbat is, mint amire számítottam, példamutató türelemmel és szeretettel foglalkoznak a gyerekekkel.

FOTÓ: SZÁSZ MARCELL

Most a Béres József Általános Iskola két épülete között ingázunk, a Kiserdő és a Keve utca között, és szerencsére itt is jó kezekben vannak.

Az Óbudai Danubia Zenekar révén is kapcsolódik a kerülethez. Tavaly májusi koncertjükön, a Zeneakadémián én is ott voltam, amikor a betegsége miatti távolléte csalódott morajlást váltott ki a nézőkből.

Életem egyetlen koncertje volt ez, amit lemondtam, de valóban nem tudtam volna végigénekelni a megbeszélte két számot. Mint minden énekes számára, nekem is az egyik legnagyobb félelmem, hogy mi lesz, ha

éppen jön egy megfázás, és elmegy a hangom. Volt már olyan, hogy mindenféle szteroiddal és csodaszerral talpra állítottak egy-egy fellépésre, de ezt tavaly tavasszal tényleg nem tudtam volna megcsinálni. Szerencsére a Danubiával nem ez volt az egyetlen közös produkciónk. Ők voltak a kísérezzenekar Andrea Bocelli koncertjén, velük énekeltem december végén az Arénában és január elején a Műpában rendezett jótékonyági hangversenyen is.

Bár már évek óta nem titok, hogy időnként egy-egy operaáriával ajándékozza meg a hallgatóit, gyönyörű szimfonikus koncertjeiről nem is beszélve, Andrea Bocellivel duettet énekelni azért mindezek mellett is nagy dolog.

Először arról volt szó, hogy egyedül énekelek a koncertjén, majd jött a duett ötlete, meghozza a Cinema című lemezéről az E Piu Ti Penso című dal. De hogy operát? Erre én sem számítottam, valószínűleg, ha engedik, hogy válasszak, a popdal mellett döntök. De Maestro Rota, Bocelli európai turnéinak karmestere csak annyit válaszolt arra a kifogásunkra, hogy én mégiscsak egy popénekes vagyok: „Meg tudja csinálni, jó lesz neki”.

Változtatott valamit ez a bizalom és megmérettetés?

Életem egyik legnagyobb elismerését jelentette ez a felkérés, fantasztikus volt Andreával együtt énekelni

a Traviata Pezsgőáriáját. Magamtól talán csak hosszú évek múlva jutottam volna el idáig, pedig tíz éve foglalkozom operaáriákkal. Igen, ma már nem csak titkos hobbim, hiszen tavaly tavasszal a Danubiával is operaáriákkal léptem volna fel. De a Bocellivel való együtténeklés, azt hiszem, valóban fontos pillanata az életemnek. Eddig úgy gondoltam, nincs átjárás a műfajok

között, a popénekes popénekes, az operaénekes operaénekes. Az utóbbinak nehezebb is popdalt énekelni, az évtizedekig gyakorolt, tanult operai stílust levetkőzni. De egy popénekes? Miért is ne? És én miért ne vállalhatnám ugyanúgy fel, mint Bocelli, ez a nagyszerű, világhírű művész,

akinek a repertoárjába a könnyű műfaj dalai ugyanúgy beleférnek, mint a legnagyobb tenoráriák?

Ön is énekel tenoráriát, a Nessun Dorma az egyik.

Mindig szerettem volna elénekelni a Nessun Dormát. Lehet, hogy az sem véletlen, hogy az első énektanárom is, még Egerben, klasszikus énektanár volt, aztán Sík Olgánál tanultam, aki maga is operaénekes volt. Jelenleg – hosszú évek óta már – Kővári Judithhoz járok énekórákra. Leginkább az ő buzdítására hangoltam magam az operák világára, igazi öröm számomra ez a tanulás, mint ahogy az olasz nyelvet is szeretem. Persze, a mai napig angolul is tanulok, hiszen például Bocelli menedzsmentjével angolul tárgyaltunk. De mielőtt lefelől kiálltam volna a Nessun Dormával a közönség elé, hiába Judit és a férjem, Gábor győzködése, még Harazdy Miklóst, az Operaház korrepetitorát is felkerestem, mit gondol a hangomról. Azóta is folytatom a tanulást, szóval nem beszélt le róla.

Van néhány egészen kiemelkedően népszerű dala – ki ne ismerné őket –, az Olyan mint te, a Híd a folyót, a Kikötők. Lesz újabb nagy sláger?

Remélem, már van. Az utóbbi hónapokban már játsszák a rádiók is az Örök láng című dalunkat, amit Gáborral közösen csináltunk. Ugyan ez a dal nem a szerelemről

szól elsősorban, hanem önmagamról, önmagunkról. Arról, hogy mennyit ér az ember, kikre számíthat, kik azok, akik lehúzzák, és hogy megtalálja-e az útját. Egy ilyen üzenetű dal megírásához meg kell élni, meg kell élni sok mindent. Mi most jutottunk el ide.

Teltház koncertjei vannak, mégsem lehet azt állítani, hogy a „csapból is Szekeres Adrien folyik”. Kiknek énekel, kikhez jutnak el a dalai?

Arról szólnak a dalaim, ami engem is megérint, ami belőlem is érzelmeket vált ki. Szerelemről természetesen, összetartozásról, vágyról, álmokról. Az emberek úgy általában zenehallgatók, zenét szeretők, akikre hatnak azok a zenék, amelyeket szeretnek, amik megmozdítanak bennük rejlő érzelmeket, emlékeket. Ilyen hatóerejű énekes szeretnék lenni azokban a témákban, amik

engem érdekelnek, hiszen csak azokban tudok jó lenni, azokkal tudok üzenni. Hiszem és hála istennek tapasztalom, hogy van közönségem.

Mit tart a legnagyobb sikernek?

Amikor például egy-egy vidéki helyszínen gyakorlatilag mindössze az arcom kiakasztásával már hetekkel a koncert előtt nem lehet jegyet kapni. Vagy ahogy a Bocelli-koncert után záporoztak rám a pozitív visszajelzések. Az az igazi siker, hogy ott vagyok, ahová mindig is tartottam. Szép koncerteket csinállok, amelyeken a közönség és a magam öröme énekelek. És ahogy az Örök láng-ban elhangzik: „odataláltam, ahol az otthonom az, ami vár”.

F. NAGY ÁGNES

2015. DECEMBER 28. – ARÉNA KONCERT AZ ÓBUDAI DANUBIA ZENEKARRAL

FOTÓ: ÓBUDAI DANUBIA ZENEKAR